

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

สืบเนื่องจากประเทศไทยได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2546 เพื่อเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ต่อเลขาธิการสหประชาชาติ ณ สำนักงานสหประชาชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ส่งผลให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ เป็นลำดับที่ 188 โดยจะมีผล 90 วัน นับแต่วันยื่นสัตยาบันสาร ซึ่งตรงกับวันที่ 29 มกราคม 2547 ดังนั้น ประเทศไทยจึงมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ

อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 มีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืน โดยมีหลักการที่สำคัญ 6 ประการ คือ

1. การรับรองสิทธิอธิปไตยของรัฐเหนือทรัพยากรชีวภาพ
2. การอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ
3. การส่งเสริมการคุ้มครองภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. การส่งเสริมการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพ
5. การส่งเสริมการเข้าถึงและการถ่ายทอดเทคโนโลยี
6. กลไกการตรวจสอบและควบคุมเทคโนโลยีชีวภาพ

การที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 เป็นผลให้มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งพิจารณาถึงพันธกรณีเรื่องขอบเขตการใช้บังคับกฎหมายของประเทศไทยตามอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพเป็นสำคัญ ทั้งนี้ สืบเนื่องจากขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพถือเป็นข้อยกเว้นขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับสนธิสัญญาตามกฎหมายระหว่างประเทศ โดยอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยสนธิสัญญา ค.ศ. 1969 (Vienna Convention on the Law of Treaties, 1969) ซึ่งถือเป็นกฎเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศเกี่ยวกับสนธิสัญญาที่ใช้บังคับแก่สนธิสัญญาซึ่งทำขึ้นระหว่างรัฐกับรัฐ กำหนดว่า หากมิได้แสดงเจตนาให้ปรากฏในสนธิสัญญาหรือไม่มีกำหนดไว้

เป็นอย่างอื่นให้สนธิสัญญาที่มีผลผูกพันภาคีตลอดทั้งดินแดนของภาคี ดังนั้น โดยทั่วไปแล้ว สนธิสัญญาย่อมมีผลใช้บังคับแก่ภาคีภายในดินแดนทั้งหมด หมายรวมถึง ส่วนที่เป็นทะเลอาณาเขต (territorial sea) และห้วงอากาศ (air space) เหนือทะเลอาณาเขต ตลอดทั้งพื้นดินท้องทะเล (sea-bed) กับดินใต้ผิวดิน (subsoil) ของทะเลอาณาเขต ซึ่งเป็นเขตที่รัฐทุกรัฐมีอำนาจอธิปไตย แต่อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 กำหนดให้มีขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับในบริเวณที่อยู่ในเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ (national jurisdiction) ได้แก่ บริเวณทะเลอาณาเขต (territorial sea) เขตต่อเนื่อง (contiguous sea) เขตเศรษฐกิจจำเพาะ (exclusive economic zone) และไหล่ทวีป (continental zone) และบริเวณถัดจากบริเวณเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ (areas beyond the limits of national jurisdiction) ได้แก่ บริเวณทะเลหลวง (high sea) และบริเวณพื้นที่ (the Area) ดังนั้นอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 จึงถือเป็นข้อยกเว้นขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับสนธิสัญญา โดยมีผลใช้บังคับถึงบริเวณที่รัฐมีสิทธิอธิปไตยและบริเวณที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ

ขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 สามารถจำแนกได้เป็น 3 ส่วน คือ

1. ขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพภายในเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ
2. ขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ
3. ขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพเหนือพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ

อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 ได้กำหนดขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับภายในเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ เหนือส่วนประกอบความหลากหลายทางชีวภาพ (components of biological diversity) รวมถึงกระบวนการและกิจกรรม (processes and activities) เกี่ยวกับทรัพยากรชีวภาพ นอกจากนี้ ยังมีขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับในบริเวณที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ เหนือกระบวนการและกิจกรรมที่ดำเนินการภายในเขตอำนาจรัฐ (jurisdiction) หรือในการควบคุม (control) แต่เกิดผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพในบริเวณที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ

ขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพเหนือพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ (under control of state) มีข้อพิจารณาจากหลักการ (principle)

ของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 3 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งรับรองว่ารัฐมีสิทธิอธิปไตยในการใช้ทรัพยากรชีวภาพในบริเวณดังกล่าว ขณะเดียวกันรัฐก็มีหน้าที่ (responsibility) ที่จะรับรอง (ensure) ว่า กิจกรรมที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐนั้นจะต้องไม่เป็นสาเหตุให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมของรัฐอื่นหรือบริเวณที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ (areas beyond the limits of national jurisdiction) นอกจากนี้ มาตรา 4 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ กำหนดให้อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ มีผลใช้บังคับครอบคลุมถึงกระบวนการและกิจกรรม (processes and activities) ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ และหากกระบวนการหรือกิจกรรมภายใต้การควบคุมของรัฐดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพที่อยู่ในเขตอำนาจของแห่งชาติของรัฐอื่น หรือพื้นที่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ จะมีผลใช้บังคับกับกรณีดังกล่าวด้วยเช่นกัน

บริเวณที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ (areas under control of state) หมายความว่า บริเวณที่ไม่ได้อยู่ในเขตอำนาจของรัฐ (jurisdiction of state) แต่รัฐมีอำนาจควบคุมเหนือบริเวณดังกล่าว เช่น การที่รัฐหนึ่งได้รับสิทธิทำประมงในเขตเศรษฐกิจจำเพาะของอีกรัฐหนึ่ง รัฐที่ได้รับสิทธิดังกล่าวย่อมมีสิทธิแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพในบริเวณดังกล่าว แต่ก็มีความจำเป็นที่จะต้องไม่ทำให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้ มาตรา 5 แห่งอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ กำหนดว่าภาคีอาจทำข้อตกลงให้ความร่วมมือกันโดยตรงหรือผ่านองค์การระหว่างประเทศที่มีอำนาจเพื่อร่วมกันอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนจากความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่อยู่นอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ

คำว่า "ส่วนประกอบความหลากหลายทางชีวภาพ" (processes and activities) อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ไม่ได้กำหนดความหมายไว้เฉพาะ จึงต้องพิจารณาความหมายทั่วไปและพิจารณาจากข้อบท (articles) ของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพเอง สรุปความได้ว่า ส่วนประกอบความหลากหลายทางชีวภาพเป็นส่วนประกอบของความแตกต่างของสิ่งมีชีวิตทุกรูปแบบ ทุกระดับ และทุกลักษณะอันประกอบด้วยระบบนิเวศ ชนิดพันธุ์ และพันธุกรรม

ส่วนคำว่า "กระบวนการและกิจกรรม" นั้น อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพไม่ได้กำหนดความหมายไว้เฉพาะเช่นเดียวกัน เนื่องจากถ้อยคำดังกล่าวเป็นคำที่มีความหมายกว้าง จึงต้องพิจารณาจากความหมายทั่วไป ซึ่งคำว่า "กระบวนการ" หมายถึง การ

กระทำที่เป็นขั้นตอนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะ ส่วนคำว่า "กิจกรรม" หมายความว่า การกระทำใดๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายหนึ่ง และเมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาประกอบกับพิจารณาจากข้อบท (articles) ของอนุสัญญาฯ สามารถสรุปลักษณะของ กระบวนการและ กิจกรรม ได้เป็น 2 ประการ กล่าวคือ

1. กระบวนการและกิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืน ได้แก่ การส่งเสริมการวิจัยและฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพ การส่งเสริมให้ภาคีเข้าถึงทรัพยากรพันธุกรรมเพื่อการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสมต่อสิ่งแวดล้อม หรือการส่งเสริมการเข้าถึงและถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างภาคีที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน

2. กระบวนการและกิจกรรมที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ ได้แก่ การจัดทำแผนการเพื่อการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืน การจำแนกวิจัยองค์ประกอบความหลากหลายทางชีวภาพที่สำคัญสำหรับการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน การอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพนอกถิ่นที่อยู่อาศัยตามธรรมชาติ

ในส่วนของกระบวนการและกิจกรรมที่ดำเนินการภายในเขตอำนาจรัฐหรือการควบคุมของรัฐแต่เกิดผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ ได้แก่ การทิ้งทะเลของเสีย หรือการก่อกมลพิษในทะเลซึ่งมีผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพของรัฐอื่นหรือบริเวณอยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ

ทั้งนี้ หากการดำเนินกระบวนการและกิจกรรมที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐหรือความควบคุมของรัฐเป็นสาเหตุให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมของภาคีอื่น หากมีข้อพิพาทเกิดขึ้น อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพฯ ได้กำหนดวิธีการระงับข้อพิพาทไว้ โดยจะต้องเริ่มกระบวนการระงับข้อพิพาทโดยใช้ "การเจรจาต่อรอง" (negotiation)¹ ซึ่งถือเป็นวิธีการระงับข้อพิพาททางการทูตที่ทำได้ไม่ยากและเป็นที่ยอมรับกันมาก แต่หากภาคีที่เกี่ยวข้องไม่สามารถตกลงกันได้โดยการเจรจาต่อรอง ก็อาจร่วมกันแก้ไขปัญหาโดยขอความช่วยเหลือจากภาคีฝ่ายที่สาม (third party) ในรูปแบบการจัดการเจรจา (good offices) หรือเรียกร้องให้มีการไกล่เกลี่ยโดยรัฐฝ่ายที่สาม (mediation)² หากใช้วิธีการไกล่เกลี่ยแล้วแต่ยังไม่สามารถระงับข้อพิพาท

¹ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 มาตรา 21 วรรคหนึ่ง.

² เพิ่งอ้าง, มาตรา 27 วรรคสอง.

ได้ มาตรา 27 วรรคสามแห่งอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ กำหนดว่า เมื่อให้สัตยาบัน ยอมรับ เห็นชอบหรือภาคยานุวัติ อนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ นี้ หรือเวลาใดหลังจากนั้น รัฐหรือองค์กรทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาจแถลงการณ์เป็นลายลักษณ์อักษรส่งมอบต่อผู้รับมอบ (depository) ซึ่งก็คือเลขาธิการองค์การสหประชาชาติ ว่าในกรณีที่ไม่สามารถระงับข้อพิพาทโดยใช้วิธีการตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ข้างต้นจะยอมรับรูปแบบการยุติข้อพิพาทประการใดประการหนึ่ง หรือทั้งสองประการดังต่อไปนี้ คือ

1. การใช้กระบวนการอนุญาโตตุลาการ (arbitration)³
2. การเสนอข้อพิพาทต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice)⁴

ถ้าภาคีคู่กรณีไม่ยอมรับการใช้กระบวนการพิจารณาตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 27 วรรคสาม โดยการใช้อนุญาโตตุลาการหรือศาลยุติธรรมระหว่างประเทศประกอบกับไม่สามารถระงับข้อพิพาทโดยวิธีการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองแล้ว ให้ประเทศภาคีดำเนินการระงับข้อพิพาทโดยวิธีการประนอมข้อพิพาท (conciliation) ตามที่กำหนดไว้ในส่วนที่ 2 ของภาคผนวก 2 เว้นแต่ภาคีนั้นจะตกลงเป็นอย่างอื่น

จากที่กล่าวมาข้างต้น เห็นว่า ขอบเขตพื้นที่การใช้บังคับของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพมีทั้งบริเวณที่อยู่ภายในเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐและบริเวณที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของรัฐ ตลอดจนบริเวณที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐ แต่เมื่อพิจารณากฎหมายภายในของประเทศไทยที่เกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรชีวภาพแล้ว พบว่าส่วนใหญ่มีผลใช้บังคับเฉพาะบริเวณที่อยู่ภายใต้เขตอำนาจของรัฐ มีกฎหมายเพียง 2 ฉบับที่มีผลใช้บังคับในบริเวณเขตอำนาจแห่งชาติของประเทศไทย คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยสิทธิการประมงในเขตการประมงไทย พ.ศ. 2482 และพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 แต่หากพิจารณาสาระของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวในเรื่องเกี่ยวกับทรัพยากรชีวภาพ เห็นว่า กฎหมายทั้งสองฉบับมีวัตถุประสงค์ในการอนุญาตทำประมง การควบคุมการจับสัตว์น้ำไม่ให้มีการจับสัตว์น้ำอย่างไม่ถูกวิธี และควบคุมไม่ให้มีการลักลอบทำประมงเพื่ออนุรักษ์สัตว์น้ำที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ เท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอที่จะควบคุมถึงกิจกรรมอื่นตามอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 กำหนดไว้ อาทิ การวิจัยทางทะเลเพื่ออนุรักษ์และการฟื้นฟูชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์

³ เฟ็งฮ้าง, มาตรา 27 วรรคสาม (เอ) และภาคผนวก 2 ส่วนที่ 1.

⁴ เฟ็งฮ้าง, มาตรา 27 วรรคสาม (บี).

มาตรการควบคุมหรือจัดการกระบวนการหรือกิจกรรมที่มีผลกระทบต่อการอนุรักษ์การใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนจากความหลากหลายทางชีวภาพในทะเล และการป้องกันภาวะมลพิษในทะเล เป็นต้น จึงมีข้อพิจารณาแนวทางการปรับปรุง แก้ไขกฎหมายของประเทศไทย ดังต่อไปนี้

1. ประเทศไทยควรปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพยากรพันธุกรรมไม่ว่าจะเป็นพืช สัตว์ และจุลชีพ ให้ครอบคลุมทรัพยากรชีวภาพทุกชนิดภายในดินแดนแห่งราชอาณาจักรไทย และบริเวณที่ประเทศไทยมีเขตอำนาจแห่งชาติ ซึ่งรวมถึงทรัพยากรชีวภาพที่มีต้นกำเนิดอยู่ในประเทศไทย และทรัพยากรชีวภาพที่มีไซทรัพยากรของประเทศไทย แต่ประเทศไทยได้มาโดยถูกต้องตามอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ

2. ควรมีกฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการวิจัยวิทยาศาสตร์ทางทะเล การสำรวจและระบุชนิดพันธุ์สัตว์น้ำหรือส่วนประกอบความหลากหลายทางชีวภาพในอาณาเขตทางทะเลในบริเวณที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตยเหนือทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งรวมถึงเขตเศรษฐกิจจำเพาะและไหล่ทวีปของประเทศไทยด้วย

3. ประเทศไทยมีพันธกรณีตามหลักการของอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992 จะต้องควบคุมกิจกรรม ที่อยู่ในเขตอำนาจหรือการควบคุมของตนไม่ให้เป็นการก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมของรัฐอื่นๆ จึงควรมีกฎหมายควบคุมการก่อให้เกิดมลพิษข้ามแดนและกฎหมายว่าด้วยมลพิษจากการทิ้งของในทะเลโดยเฉพาะ ซึ่งขอบเขตการใช้บังคับกฎหมายในเรื่องดังกล่าวควรครอบคลุมถึงบริเวณเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย และบริเวณที่ประเทศไทยมีอำนาจควบคุม ได้แก่ บุคคลหรือเรือสัญชาติของตน ตลอดจนเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างที่อยู่ในบริเวณทะเลหลวง

4. ประเทศไทยต้องดำเนินการระบุงบประมาณและประเภทของกิจกรรมที่มีผลกระทบต่อการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนจากความหลากหลายทางชีวภาพ รวมทั้งมีกฎหมายที่ควบคุมหรือจัดการกิจกรรมที่อาจเกิดผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพ และในกรณีกิจกรรมที่ดำเนินการภายในเขตอำนาจแห่งรัฐหรือการควบคุม มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดผลเสียหายต่อความหลากหลายทางชีวภาพของรัฐอื่น จะต้องกำหนดหน่วยงานผู้รับผิดชอบแจ้งให้รัฐที่อาจได้รับผลกระทบนั้นทราบ

5. บริเวณที่อยู่ภายนอกเขตอำนาจแห่งชาติของประเทศไทย คือ บริเวณทะเลหลวง และบริเวณพื้นที่ โดยหลักกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศตามที่ได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. 1992 กำหนดว่ารัฐไม่สามารถอ้างอำนาจอธิปไตยเหนือพื้นที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของทะเลหลวง หรือบริเวณพื้นที่ได้ อย่างไรก็ตามรัฐยังคงมีเขตอำนาจเหนือ

ตัวบุคคลและเรือที่มีสัญชาติของตน รัฐจึงสามารถบัญญัติกฎหมายเพื่อควบคุมการทำกิจกรรมเหนือทรัพยากรชีวภาพบริเวณทะเลหลวงและบริเวณพื้นที่ของบุคคลที่รัฐเป็นเจ้าของสัญชาติได้ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน และการอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพในบริเวณทะเลหลวง และบริเวณพื้นที่ ดังนั้น ประเทศไทยสามารถบัญญัติกฎหมายเพื่อควบคุมการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพ การอนุรักษ์ทรัพยากรชีวภาพ ตลอดจนการรักษาสิ่งแวดล้อมบริเวณทะเลหลวงและบริเวณพื้นที่ ของบุคคลหรือเรือสัญชาติไทย รวมถึงเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างเพื่อให้สอดคล้องกับพันธกรณีตามอนุสัญญาว่าด้วยความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. 1992